

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๑

ไม่ให้เป็นไปตามที่ลุ่มเหลว

ภูวณี่เราไม่ได้ไปเป็นปี ๆ แล้วมัง น่าจะเป็นปี ๆ แล้ว แต่ของสงเป็นประจำเดือน พอปลายเดือน ๆ ไปส่งประจำมาดูเหมือน ๒๐ กว่าปี พระก็มีจำนวนมาก แต่ก่อนก็มี สองสามองค์กับท่านอุทัย สองสามองค์ ๆ พอเราไปเจอเข้า คือสถานที่ภาวนาเหมาะสม มาก ขาดแคลนก็คืออาหาร เราชักสถานที่เช่นนั้นมาก เราเลยพูดกับท่านอุทัยเลย นั้น ละตั้งแต่บัดนั้นมาส่งอาหารไปเลี้ยงพระ ๆ มีเท่าไรเราเลี้ยงหมดทั้งวัดเลย พระจะอยู่ใน เกณฑ์จุดศูนย์กลางก็คือ ๓๐ วัดภูวณี่ เราก็เลี้ยงดูมาตั้งแต่บัดนั้น จนกระทั่งปานนี้ดู เหมือน ๒๐ กว่าปี นี้กว่าแน่นอน ตั้งแต่บัดนั้นมาพระท่านก็อยู่สบาย ๆ ภาวนาสวดก ๒๐ กว่าปีแล้ว พระก็มาก ตั้งแต่บัดนั้นมาพระไม่ต่ำกว่า ๒๐ ตั้งแต่บัดนั้นมาละเราส่ง อาหาร ๆ ได้ ๒๐ กว่าปี

แต่ก่อนท่านอุทัยอยู่ ท่านอุทัยอยู่ก็สองสามองค์เท่านั้น เพราะหมู่บ้านเขามีสอง สามหลังคาเรือน เลยห้วงหน้าห้วงหลังกัน พระท่านอยู่ท่านก็เกรงใจเขา ก็เขาก็อดอยาก ขาดแคลนท่านก็ยังไปขอเขากินอีก ท่านว่าอย่างนั้น มันอย่างไรกัน ท่านลาเขาไปเขาก็ ไม่ยอมให้ไป บอกว่าถ้าเขาไม่ตายท่านไม่ตาย จนก็จนเรื่องจนนี้ แต่น้ำใจไม่ได้จน เขา ว่าอย่างนี้ เลยเอากันอยู่ตรงนั้นละ ตกลงท่านอุทัยก็อยู่นั้นเป็นเวลานาน เราจึงไปเพิ่ม เข้าเพราะไปเจอสถานที่เหมาะสมเข้าไปนี้ก็มอบภาระลงที่เราหมดเลย รับเลี้ยงตั้งแต่บัด นั้นมาจนกระทั่งปานนี้ พระก็อยู่จำนวนมากไม่ต่ำกว่า ๒๐ ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่ง ปานนี้

วัดภูวณี่นี้เหมาะสมมากในการภาวนา กลางคืนนี้เห็นตานกลางแจ้งเดินได้สบาย กลางวันก็อยู่ในร่มไม้สบาย เวลานี้ดูไม่ได้ไปเป็นปีแล้วมัง เราเองไม่ได้ไป แต่สิ่งของส่ง ทุกเดือนไม่ให้ขาด เป็นประจำ ส่วนตัวเองไม่ได้ไป

เราอ่านหนังสือเล่มอะไรลืมแล้ว ได้อ่านย้อนหลังเรื่องราวของหมู่เพื่อน อ่าน ย้อนหลังของหมู่เพื่อนที่อยู่ด้วยกันมาแต่ก่อน ตั้งแต่หนองผือกับพ่อแม่ครูจารย์มั่น พอ เริ่มเข้าพรรษาต่างองค์ต่างสมาทานธุดงค์ ๆ ครั้นอยู่ไป ๆ ลุ่มเหลวไป ๆ สุดท้ายหมด ธุดงค์ที่สมาทานไม่มี เราอ่านย้อนหลังเลยทำให้เรามีความเข้มแข็งมากขึ้นโดยลำดับ เพื่อนฝูงเหล่านี้อาศัยไม่ได้แล้ว นั้นลงแล้วนะ เต็มวัดเต็มวาอาศัยไม่ได้ ไม่มีองค์ไหน เป็นหลักเป็นแหล่งเป็นแกน มีแต่โลเลด้วยกัน เราจะทำอย่างไร นั้น ปลุกเจ้าของนะ

หมู่เพื่อนอยู่ด้วยกันนี้โลเลด้วยกันไปหมดทั้งวัด เราก็จะมาโลเลในท่ามกลางหมู่ เพื่อนและท่ามกลางพ่อแม่ครูจารย์มั่น เป็นไปได้หรือ ถ้ามเจ้าของ ยิ่งเข้มงวดกวดขัน

ละชิ ธุดงค์วัดเราเอาคนเดียวเรา พระเต็มวัดไม่เล่นกับใครเลย เป็นอย่างนั้นกับหมู่กับเพื่อนก็ดีเรา ได้พิศตัวมาตลอดนะ ไม่ได้อ่อนกับใคร หมู่เพื่อนล้มเหลวไปๆ เรายิ่งแข็งขึ้น ยิ่งแข็งขึ้นโดยลำดับ อ่านย้อนหลังที่หมู่เพื่อนล้มเหลวไปๆ แล้วก็ตัวเองเข้มแข็งขึ้นเป็นลำดับลำดับ โถ นี่ทำอย่างไรหมู่เพื่อนตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติธรรมล้มเหลวไปๆ เพราะอะไร เนอะ ก็เพราะกิเลสเหี้ยมยำทำลายให้ล้มเหลว

ได้อ่านย้อนหลังก็ดีนะละ เจ้าของยิ่งแข็ง หมู่เพื่อนล้มเหลวเจ้าของยิ่งดีขึ้นๆ เลยเชียว เราก็อิ่ม โอ๊ย ไม่ได้ หมู่เพื่อนทำอย่างนี้ไม่ได้นะ มีแต่ล้มเหลว ใครจะทรงศาสนา ใครจะทรงมรรคผลนิพพาน มีแต่ใครก็ล้มเหลวด้วยกัน ทั้งๆ ที่สมาทานกันล้มเหลวๆ เรานี้ไม่พูดแหละ เรื่องสมาทานที่จะออกปากพูดเราไม่เคย แต่จิตใจนี้หมุนตัวตลอดนะ ไม่เคยอ่อน ที่ได้มาเป็นอาจารย์สอนคนอยู่เวลานี้ ได้พิจารณาดูตัวเอง อยู่ในท่ามกลางความล้มเหลวๆ เราดีดออกๆ ไม่ให้มีล้มเหลว

อ่านย้อนหลังๆ ใครสมาทานธุดงค์ สมาทานๆ แล้วล้มเหลวไปๆ ยิ่งเป็นการเตือนใจ กระทบใจเรานักขึ้นๆ ให้เข้มแข็งมากขึ้น ไม่ล้มเหลว สุดท้ายยันได้องค์เดียวเห็นไหมละ ไม่ล้ม จนพ่อแม่ครูจารย์ใส่บาตรให้เรา เราลืมนี่อะไร บิณฑบาตมาแล้วเอาบาตรไปซ่อนไว้ มันมีฝาตั้นเสาเอาบาตรไปวาง บิณฑบาตได้มาเท่าไรจัดเอานิดๆ แล้วบาตรชุกเข้าไปนั้น ฝาบาตรปิด ฝาอาบน้ापิด แล้วจัดอาหารให้พ่อแม่ครูจารย์มัน ท่านก็รู้อันได้ แต่พระทั้งวัดจะรู้หรือไม่รู้เรื่องของเราทำ แต่พ่อแม่ครูจารย์รู้อันได้ เวลาเราจะฉับปู้ปี้ใส่บาตรเรา ถ้าเป็นนักมวยก็หลบไม่ทัน เปิดฝาบาตรปู้ปี้ๆ ขอใส่บาตรหน่อยๆ ใส่บาตรเรา ทำไมท่านรู้ พระเณรทั้งหมดเป็นอย่างไรไม่รู้ หูหนวกตาบอดกันหมดทั้งวัดเธอ ทำไมพ่อแม่ครูจารย์รู้ ทำให้เราคิดหมดนะ

อันนี้ละที่จะได้มาเป็นครูเป็นอาจารย์สอนหมู่เพื่อน ฟังเอาชีหมู่เพื่อน ลอดออกมาได้ๆ ไม่ให้เป็นไปตามที่ล้มเหลวๆ นะ หมู่เพื่อนล้มเหลวเท่าไรเรายิ่งดีดยิ่งแข็งขึ้นๆ นี่ที่มาเป็นครูเป็นอาจารย์สอนทุกวันนี้ เอา ฟาดเสียกิเลสขาดสะบั้นลงไปเลย แล้วเป็นอย่างไรเพื่อนฝูงกิเลสขาดสะบั้นหรือไม่ นี่กิเลสขาดสะบั้นเลย ฟุ้งตัวเลย เห็นไหมละ พูดให้มันชัดเสียวันนี้ ถึงกาลเวลาที่จะพูดซึ่งอยู่ในท่ามกลางเพื่อนฝูง องค์นั้นเป็นอย่างไร หาผู้ที่จะเข้มแข็งแทบจะไม่มีๆ ยิ่งเป็นการพิศตัวเราขึ้น เตือนเราขึ้น เราจะอ่อนอย่างนี้หรือๆ ยิ่งเป็นการเตือนหนักเข้าๆ สุดท้ายเอาตัวรอด นั้น คนเดียว ไม่เล่นกับใคร

พ่อแม่ครูจารย์ท่านแหลมคมมากนะ เราเอาบาตรเข้าไปซ่อนไว้ในตั้นเสา มีฝาซ่อนไว้ จัดอาหาร ไม่ให้ใครทราบละ เราทำคนเดียวเรา ฟังซิ ที่ได้ธรรมมาสอนหมู่เพื่อน เป็นอย่างนี้ละฟังเอา อยู่ในท่ามกลางหมู่เพื่อนไม่ได้เหี้ยมยำทำลายหมู่เพื่อน

อยู่ด้วยกันดูด้วยกัน ดูกันอยู่ตลอดเวลาทำให้อ่อนใจๆ อ่อนใจกับหมู่กับเพื่อน แล้วติดเจ้าของขึ้นๆ ตลอดเวลานะ สุดท้ายก็เลยพ่อแม่ครูจารย์ใส่บาตรให้ ท่านใส่บาตรให้ใครมาแต่ไม่ได้นะบาตรเรา ได้มาเท่าไรเท่านั้น

เรื่องความเห็นแก่ปากแก่ท้องนี้รู้สึกว่ามี ในชีวิตของพระไม่ปรากฏ มีแต่ตัดกันเรื่อย ตัดเรื่องอาหารการกิน ตัดให้ผ่อนลงๆ จนกระทั่งท้องเสีย ไม่ฉันท่าอยู่อย่างนั้นแล้วจะเห็นแก่ปากแก่ท้องอย่างไรการตัดอยู่ขนาดนั้น นี่ได้ธรรมมาสอนหมู่สอนเพื่อนได้มาด้วยวิธีนั้นะ อยู่ในท่ามกลางหมู่เพื่อนไม่ได้เหยียบย่ำทำลายหมู่เพื่อน ยกตนขึ้นข่มขี้หมู่เพื่อนไม่มี ดูกันอยู่ในท่ามกลางเพื่อนฝูงด้วยกันเป็นอย่างไร ใครเป็นอย่างไรๆ ดู มันอ่อนเปียกๆ ละซึ เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วทางนี้เข้มแข็งขึ้นตลอด ตัดฝังๆ อยู่คนเดียวนะ

บิณฑบาตมาไม่เอาอะไร เท่านั้นละ ก็มีแต่พ่อแม่ครูจารย์นานๆ ท่านใส่บาตรให้ที่ ท่านรู้เห็นไหมละ พระทั้งวัดรู้หรือไม่รู้ เห็นหรือไม่เห็นไม่ทราบ แต่พ่อแม่ครูจารย์นี้แหลมคมมากนะ นานๆ ใส่บาตรเราที่หนึ่ง เพราะเห็นแล้วว่าเราไม่เอาอะไรกับใคร อยู่อย่างนั้นละ พิตตัวมาอย่างนั้น ที่ได้มาสอนหมู่สอนเพื่อนทำเล่นๆ เมื่อไร ไม่ได้เล่นนะทุกอย่างจริงทั้งหมด ถ้างได้ลงใจตรงไหนแล้วขาดสะบั้นไปเลย ไม่มีคำว่าอ่อนแอ เราย้อนหลังพิจารณาถึงเรื่องความเพียรของเราก็ไม่เคยอ่อนแอ

เวลาล้มลุกคลุกคลานพลิกคว่ำพลิกหงายพืดกับกิเลสนั้นก็ชั้ดกันแบบนั้นละ ต่างคนต่างพืดกันๆ มาตลอด จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นออกจากใจ ทำอย่างนั้นมาเรื่อยๆ ที่จะได้คิดย้อนหลังว่าเราอ่อนแอต่อแท้ที่ตรงไหนไม่มี บอกตรงๆ เลย เพราะจิตมันมุ่งต่อพระนิพพานมันจะไปอ่อนแอได้อย่างไร ที่นี้เวลามาดูหมู่ดูเพื่อนนี้ก็แบบหลับหูหลับตาดูเอา ตาบอดหูหนวกไปอย่างนั้นนะ ใจนี้มันไม่ได้เป็น มันเห็นอะไรปีบมันจะพับๆ ๑ พิจารณาของมัน ไม่ใช่คุย

ตาสัมผัสสัมผัสอันธอะไร หูสัมผัสสัมผัส สติไปปัญญาไปด้วยกันๆ ๑ ไม่ได้เปลออะไรดูด้วยความจงใจ ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปด้วยความจงใจ ไม่ได้เปลอเหม่อไปอย่างนั้น แต่กิจริยานั้นล้มลุกคลุกคลานไปตามสภาพของธาตุของขันธ์ จิตนี้ไม่เป็น ติดอยู่ตลอดเวลา มองดูอะไรนี้ติดฝังๆ ๑ ตลอด อยู่กับหมู่กับเพื่อนก็แบบหลับหูหลับตาอยู่ไปอย่างนั้นละ มีใครเข้มแข็งบ้างมันไม่มี โธ่ กิเลสของง่ายเมื่อไร ต้องทำขนาดนั้นละกว่ากิเลสจะได้มันเสื่อลงไปได้ธรรมะมาสอนโลกก็อย่างที่ว่านี้ละ

ยิ่งแก่ลงๆ อ่อนไปหมด เตียวนี้มันปล่อยแล้วนะ มันปล่อยภายในของมันปล่อยไปๆ ดูแต่ธาตุขันธ์เคลื่อนไหวมันเป็นอย่างไรๆ ล้มลุกคลุกคลานไปอย่างนั้นละ เตียวนี้ แต่จิตนี้ไม่มีวัย ไม่มีคำว่าล้มลุกคลุกคลานจิต แต่ธาตุขันธ์มี แล้วที่ทำเหล่านี้ก็

สมมักสมหมายทุกอย่าง สมเหตุสมผลกัน กับพืดกันอย่างแหลกเหลว ๆ ะหว่างกิเลส กับเราตลอดไป ไม่เคยอ่อนข้อต่อกันเลย จนกระทั่งปัจจุบันก็ทำมาอย่างนี้

ที่นี้เวลาเห็นหมู่มเห็นเพื่อนมันดูไม่ได้นะต้องหลับตาดูเอา มันไม่แข็งแกร่งภายใน จิต มีแต่อ่อนแอปกเปียกดูไม่ได้นะ การที่จะครองมรรคผลนิพพานต้องเอาแบบที่ว่า กิเลสกับเราใครเก่งให้อยู่บนเวที ใครไม่เก่งให้ตกเวที เอาขนาดนั้นเลยละ ที่จะไปต่อสู้ ไปยกมือไหว้วายอมแล้วไม่มี กับกิเลสเรียกว่าไม่มี คือนักมวยเขาต่อสู้กันพอยอมเขาก็ ยกมือไหว้เขา อ่อนกว่าเขา ยอมเขา อันนี้ไม่มี ขาดไปเลย ๆ เชียว

(คณะลูกศิษย์หลวงพ่อบสงบ อำเภอโพนาราม ราชบุรี ถวายน้ำปลามาทั้งหมด ๒๐๐ โหลเจ้าคะ) ท่านสงบท่านหีเป็นพระอยู่โพนาราม แต่เป็นพระวัดนี้ ออกจากนี้ก็ ไปอยู่โพนาราม ดี องค์กรนี้ดี เราได้ติดตามอยู่ตลอดเวลาบรรดาลูกศิษย์ที่พอเป็นเนื้อเป็นหนังขึ้นมาคือท่านสงบองค์หนึ่ง เขาเรียกท่านหี อยู่โพนาราม องค์กรนี้ดี ออกจากวัดป่า บ้านตาดไปแล้วไปสร้างวัดใหม่ ดี เราไปดูแล้ววัด เราติดตามบรรดาลูกศิษย์ที่ไปจาก เรา ไปที่ไหนจะมีชื่อเสียงโด่งดังในคุณธรรมไม่ค่อยเห็นนะ ไม่ค่อยมี ตัวแมงเอาไปกินหมดไม่มีเหลือ เอาละให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ